

וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי זרעך
 הוא וישכם אברהם בבקר ויקח לזוז
 וזזמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה
 ואת הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר
 באר שבע ויכלו המים מן הזזמת ותשלך
 את הילד תחת אחד השיזם ותלך ותשב
 לה מנגד הרזק כמטווי קשת כי אמרה
 אל אראה במות הילד ותשב מנגד ותשא
 את קלה ותבד: וישמע אלהים את קול
 הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר
 מן השמים ויאמר לה מה לך הגר
 אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער
 באשר הוא שם

וגם את-בן-האמה לגוי אשימנו כי זרעך
 הוא: וישכם אברהם | בבקר ויקח-לזוז
 וזזמת מים ויתן אל-הגר שם על-שכמה
 ואת-הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר
 באר שבע: ויכלו המים מן-הזזמת ותשלך
 את-הילד תחת אחד השיזם: ותלך ותשב
 לה מנגד הרזק כמטווי קשת כי אמרה
 אל-אראה במות הילד ותשב מנגד ותשא
 את-קלה ותבד: וישמע אלהים את-קול
 הנער ויקרא מלאך אלהים | אל-הגר
 מן-השמים ויאמר לה מה-לך הגר
 אל-תיראי כי-שמע אלהים אל-קול הנער
 באשר הוא-שם:

[And God said,] “As for the son of the slave-woman, I will make a nation of him, too, for he is your seed.” Early next morning Abraham took some bread and a skin of water, and gave them to Hagar. He placed them over her shoulder, together with the child, and sent her away. And she wandered about in the wilderness of Beer-sheba. When the water was gone from the skin, she left the child under one of the bushes, and went and sat down at a distance, a bowshot away, for she thought, “Let me not look on as the child dies.” And sitting thus afar, she burst into tears. God heard the cry of the boy, and an angel of God called to Hagar from heaven and said to her, “What troubles you Hagar? Fear not, for God has heeded the cry of the boy where he is.